

เกิดคนเดียว ตายคนเดียว

ชีวิตเราเกิดมาคนเดียว
ตายก็คนเดียว จะมัวไปห่วงใครไม่ได้
ตัวเราเองยังเอาตัวไม่รอด
เมื่อตัวเราเองยังเอาตัวเองไม่รอด
ยังไม่มีที่ยึดที่เกาะแน่นอน
ก็แสดงว่า ตัวเรายังไม่แท้จริง
อาจจะเสียที่พญามารเมื่อไรก็ได้
เกิดมาแล้ว พบพระพุทธศาสนาแล้ว
พบวิชาที่สำคัญและมีประโยชน์ที่สุดแล้ว
ยังไม่รีบชวนขวายเป็นยังหนุ่มยังสาวอยู่
แล้วจะรอไปเมื่อไร
เมื่อแก่แล้วก็ทำอะไรไม่ได้
เรายังไม่รู้แน่ๆ ว่า จะตายเมื่อไร
เกิดปุบปับตายไปมิตกนรกหรือ ?
ไม่กลัวว่า เกิดมาแล้วจะเป็นโคมะหรือ ?
ไม่เสียดายเวลาหรือ ?
ชีวิตนี้เกิดมาสร้างบารมี
บุญที่ได้เพิ่มขึ้น ก็รักษาให้ดี มีแต่บุญเท่านั้นที่จะ
ช่วยเราได้
บุญละเอียดเป็นบุญที่สำคัญมาก
เรายังทำบุญละเอียดน้อยอยู่
แล้วเราจะหวังอะไรกับชีวิต
ถ้าเกิดมาครั้งนี้เพื่อให้เป็นโคมะ
แล้วจะเกิดมาทำไม ?
เห็นแก่สุข เห็นแก่เล่น
เสียเวลาเปล่า ๆ เราได้อะไรบ้าง ?
ลองนึกดูก็จะรู้ว่า เราขาดทุนหรือกำไร ระวังเอาไว้
บุญต้องรักษาให้ดี
ถ้ารักษาไม่ดี ไม่นึกถึง ไม่เอาใจใส่ บุญก็น้อย

บุญก็ไม่หลังไหลมา

ถ้าเรานึกไว้เรื่อย บุญก็ส่งต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ

อนาคตเราจะหวังอะไรอีก

หวังความงามในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส อย่าง
นั้นหรือ ?

จงคิดให้ดีก่อน

ก่อนที่จะทำอะไรลงไป

ผิดแล้วจะแก้ไขไม่ทัน

นอกจากจะทำใหม่

๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย